

лова — тѣ потвърдяватъ собственитѣ показания на поета:

„Още отъ малкъ много се вдаваше на чувствата си; като поискаше нѣщо, и на часа трѣбваше да го има. Никой не можеше да му излѣзе на среща. Иначе бѣше много кротко дете, темеруть, никакъ не приказваше. Само отъ баща ми се плашеше. Все съ насъ играеше, отбѣгваше чужди деца, но винаги искаше той да командува, не търпѣше да му се налага нѣкой. Той да бѣде войводата. Често сѣдаше въ градината и по цѣли часове стоеше неподвижно. Обичаше да се заглежда нѣкъде и мислѣше — какво ли можеше да мисли едно дете?“¹⁾

Така презъ детскитѣ си години Яворовъ показва известни странности въ характера си, които продължава да проявява и въ юношеската и зрѣлата възраст: затвореностъ, съсрѣдоточеностъ въ себе си, плахостъ, боязливостъ, съчетана съ упоритостъ и честолюбие. Презъ детскитѣ си години е изпиталъ най-много влиянието на майка си, чиито най-важни душевни качества и дарби, както изглежда, е наследилъ. Тя, макаръ и неграмотна, била много умна и паметлива — обичала да ѝ четатъ поучителни и интересни книги, които после съ голѣмо увлѣчение разказвала на съседкитѣ си. Така сж я слушали да разказва притчи отъ евангелието, приключенията на „Скитника евреинъ“, отъ Евгений Сю, случки отъ „Клетницитѣ“ на Юго и пр. Приказлива и сладкодумна, тя имала и хубавъ гласъ, та свекъръ и свекърва ѝ сж я карали често да имъ пѣе. Била е много милозлива — обичала да помага на бедни и страдащи. Къмъ сина си е била особено блага и

¹⁾ Пею Кр. Яворовъ — Нови приноси и пр., стр. 57.